

saadanne ere ganske farefri. Den Kraft, der driver dem, er ikke i Stand til at frembringe nogen som helst Eksplosion. De passe sig selv fuldstændig og ere som Drivkraft den fareløseste af alle. Denne vil man nu søge at udelukke. Man vil lægge en Skat, en Straf paa dem, der ville anvende Motorer i Landbrugets Tjeneste. Men man har Lov til at anvende Hestegang, og dog vide alle, der have en lille Smule Kendskab til disse Forhold, at af disse to Ting, Motoren og Hestegangen, er Hestegangen ti Gange saa farlig som Motoren. Jeg har liggende for mig en Udtalelse fra sagkyndig Haand om, hvorledes man i Landbruget opfatter Fremtiden netop for Motorernes Vedkommende. De ville i den nærmeste Fremtid komme til at spille en ganske overordentlig Rolle. Men de ville da mødes med en Lovgivning, der siger: Nej, vi lægge Skat paa alt, hvad der er moderne. Hvad der er Fremskridt, skal hemmes, holdes tilbage. Det forekommer mig dog, at dette er en mærkværdig Lovgivning i vore Dage.

Endelig kommer jeg til en Egenskab ved Loven, som ikke er det mindst vigtige, og, som jeg en Gang tidligere har tilladt mig at betegne paa den Maade, at den Lov, som de Herrer her ere ved at vedtage, i Karakter og Væsen er en industriel Krigslov, og det paa et Omraade, der mindst af alle burde blive en Valplads i Kampen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, et Omraade, hvor det drejer sig om Hjælp til ulykkelige Mennesker. Jeg synes, det laa saa nært at sige: Lad os dog paa dette Omraade se at undgaa Strid og se at faa Sagen ordnet som en virkelig Samfundssag. Her gør man det derimod til Genstand for en Kamp mellem Arbejderen og Arbejdsgiveren. I første Række staar den enkelte Arbejder mod den enkelte Arbejdsgiver, men, mine Herrer, der er ingen af os, som nærer den allermindste Tvivl om, at saaledes vil det ikke blive i Praksis. Der vil Organisation komme til at staa mod Organisation, og det med en saadan Styrke, at det ikke vil blive tilladt den enkelte Arbejdsgiver eller Arbejder at indlade sig paa nogen som helst Overenskomst. Arbejdsgivernes eller Arbejdernes Organisationer ville selv tage i deres Haand at gennemføre, hvad de paa hver Side mene at være stærke nok til at gennemføre. Her har man ladet staa aaben en lang Række af Spørgsmaal, som meget let vil blive Stof til kommende Kampe. Allerede det, at der sendes en Arbejdslæge og en Arbejdsgiverlæge ud imod hinanden under Behand-

lingen af de tilskadekomne, er det første Skridt i Kampen. Det næste Stridsspørgsmaal er Spørgsmaalet, om Ulykkestilfældet skyldes Uagtsomhed fra den ene eller den anden Side. Der vil her blive rigeligt Stof til Kamp mellem de to Repræsentationer. Dernæst henviser Loven til en Overenskomst mellem Arbejder og Arbejdsgiver om Dagpengenes Størrelse. Jeg tror, som sagt ikke, at der vil blive Tale om en Overenskomst mellem de enkelte Mænd, der staa over for hinanden, men det vil blive en Kamp mellem de to Organisationer om, hvem der vil blive den stærkeste. Men desforuden ligger der i den Lov, som man nu vil vedtage, Spiren til en lang Række af Stridsspørgsmaal, der vil kunne give Anledning til, at Krigen kan blomstre. Der er for det første det Tilfælde, som jeg alt nævnedes, at ca. 40,000 Arbejdere i en Række af Tilfælde ved den ny Lov ville blive undtagne fra Forsikring. Naar dette bliver de paagældende klart, ligger der intet nærmere end at tage netop dette Emne op til Kamp mellem de to Organisationer og tvinge Arbejdsgiverforeningen til at indrømme Forsikring i samme Omfang, som de hidtil have haft. Men det ærede Medlem for Horsens (Wulff) har utvivlsomt Ret i, at man principielt fra Arbejdsgivernes og navnlig fra deres Organisationers Side vil gøre følgende Betragtning gældende: Tvinger Lovgivningen os til at gøre saadan og saadan, gøre vi heller ikke mere, end Loven paabyder. Derom vil den næste Række af Kampe komme til at staa. Jeg vil gøre opmærksom paa, at her have Arbejdsgiverne en Opgave, som de ved denne Kamp kunne søge løst. Det, som de navnlig klage over med Hensyn til den ny Lov, og det som det ærede Medlem fra Horsens (Wulff) tortrinsvis har gjort sig til Ordfører for, er, at det er kun de næringsdrivende, der komme ind under Loven. Tager en Arbejdsgiver en Haandværker i sin Tjeneste til at udføre et eller andet Arbejde, er han uden for Loven. Tro de Herrer noget Øjeblik, at Arbejdsgiverorganisationerne ikke ville tage denne Side af Sagen op og sige til de paagældende: I have at forpligte eder til ikke at tage Arbejde uden at gaa gennem Mesterorganisationen. Det bliver det næste Led i Kampen, som utvivlsomt vil komme, og som denne Lov giver positiv og direkte Anvisning paa at gennemføre. Hvem der vil sejre i denne Kamp, skal jeg ikke her udtale mig om, men det forekommer mig, jeg gentager det, at var der noget Omraade,